

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z, tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de directe belastingen I te Amsterdam van 29 December 1925, betreffende zijn aanslag tot navordering van Inkomstenbelasting over het belastingjaar 1922/23;

Gezien de stukken;

Gelet op de schriftelijke conclusie van de Advocaat-Generaal Ledeboer, namens den Procureur-Generaal, strekkende tot verwerping van het beroep;

Overwegende dat ten deze — voorzoover voor de behandeling van het cassatieberoep van belang, — vaststaat:

dat de Inspecteur der directe belastingen te W aan den belanghebbende, die over het jaar 1922/23 in de Inkomstenbelasting was aangeslagen naar een zuiver inkomen van f 5000, nader heeft medegedeeld, dat uit een onderzoek van de boeken der Handelsvennootschap onder de firma A, waarin belanghebbende voor $\frac{1}{4}$ gerechtigd is, is gebleken, dat belanghebbende' s aandeel in de winst der vennootschap heeft bedragen f 7064, zoodat — daar dit bedrag moet worden verminderd met f 100 volgens artikel 19 der wet op de Inkomstenbelasting 1914 — bij de vaststelling van den aanslag vermoedelijk een bedrag van f 1964 ten onrechte niet is in aanmerking genomen;

dat de belanghebbende het formulier, waarop die mededeeling was gedaan aan den Inspecteur heeft teruggezonden met een door hem ondertekende verklaring, dat hij met de navordering accoord gaat, waarna de Inspecteur hem een aanslag tot navordering, met toepassing van de viervoudige verhooging, heeft opgelegd, berekend naar een zuiver inkomen van f 6900;

dat belanghebbende in zijn beroepschrift tegen dien aanslag heeft aangevoerd:

1° dat de navordering is onwettig, omdat inzage der boekhouding is verleend ter staving der aangifte over het belastingjaar 1924/25, derhalve over het boekjaar 1923, en de Rijksaccountant bij die gelegenheid zijn onderzoek tevens heeft uitgestrekt tot de jaren 1922 en 1921;

2° dat de navordering niet berust op een nieuw feit;

3° (subsidiair): dat de firmawinst door den Inspecteur ten onrechte met f 1117 en f 41 wegens te hooge afschrijvingen is verhoogd;

dat de Raad van Beroep in zijn uitspraak eerst de vraag heeft behandeld of de belanghebbende na de accoordverklaring nog wel bevoegd was tegen den aanslag beroep in te stellen en die vraag bevestigend heeft beantwoord, daaraan toevoegende, dat als de belanghebbende bij het ondertekenen der verklaring den navorderingsaanslag gerechtvaardigd achtte en later van het tegendeel is overtuigd geraakt, die omstandigheid, al staat zij aan de ontvankelijkheid van het beroep niet in den weg, toch den belanghebbende de verplichting oplegt de wijziging van zijne houding aannemelijk te maken;

dat de Raad voorts heeft overwogen:

ten aanzien van de eerste grief:

"dat belanghebbende wellicht gerechtigd zou zijn geweest inzage der boeken over 1921 te weigeren, doch, nu hij dit niet gedaan heeft, niet valt in te zien, dat de inspecteur van de hem op deze wijze bekend geworden feiten niet zou mogen gebruik maken, om daarop een navorderingsaanslag te gronden";

ten aanzien van de tweede grief, welke hierop berustte, dat de boeken over 1921 reeds vroeger onderzocht waren ten behoeve van het bezwaarschrift van den firmant D te V en wel door den Inspecteur C, zonder dat er eenige aanmerking is gemaakt, met het gevolg, dat die aanslag tot het bedrag der aangifte is teruggebracht; —

"dat deze grief reeds daarom ongegrond is, omdat uit niets is gebleken, dat zich ten tijde van het opleggen aan belanghebbende van den primitieven aanslag over het belastingjaar 1922/23 omstandigheden hebben voorgedaan, welke den Inspecteur, die dezen aanslag had te regelen, hadden behooren te nopen vooraf overleg te plegen met zijnen ambtgenoot C en met name uit niets is gebleken, dat het door belanghebbende aangegeven winstcijfer had behooren te zijn gewantrouwd".

Ten aanzien van de derde grief, inhoudende, dat de Administratie zich vroeger met het door belanghebbende gevolgde stelsel van afschrijving op het bij de

vennootschap in gebruik zijnd perceel heeft vereenigd en verandering van inzicht op dit punt niet mag leiden tot navordering: —

dat dit beroep “reeds daarom niet opgaat, omdat uit niets is gebleken, dat de Inspecteur bij het opleggen van den primitieven aanslag de kwestie der afschrijvingen heeft onder de oogen gezien, hetgeen ook niet waarschijnlijk is, daar toen geen boekenonderzoek is ingesteld”;

dat de Raad echter het percentage van afschrijving op bedoeld perceel, door den Inspecteur gesteld op 1% heeft bepaald op 2% en op een regenscherf een hoogere afschrijving heeft toegelaten dan bij den navorderingsaanslag was aangenomen, en in overeenstemming daarmede het zuiver inkomen, waarnaar de aanslag moet worden berekend, heeft vastgesteld op f 6794;

dat de Raad verder, naar aanleiding van een opmerking van belanghebbende dat ten onrecht in dit stadium der zaak hem een navorderingsaanslag in de Verdedigingsbelasting II is opgelegd, heeft overwogen;

dat, wat er zij van deze opmerking, “geen enkel artikel der wet tot heffing der Verdedigingsbelasting II (wet van 18 Augustus 1916 Staatsblad No 412) den Raad de bevoegdheid geeft hierover een beslissing te geven”; -----

op al welke gronden de Raad – voorzoover thans ter zake dienende – heeft besloten, met vernietiging van den navorderingsaanslag waarvan beroep, aan belanghebbenden over het belastingjaar 1922/23 in de Rijks- en Gemeentelijke Inkomstenbelasting een aanslag tot navordering op te leggen berekend naar een zuiver inkomen van f 6794;

Overwegende dat de belanghebbende tegen die uitspraak aanvoert de navolgende middelen van cassatie:

1° Schending van artikel 16 der wet van 19 December 1914 (Staatsblad No 564) juncto artikel 82 der wet op de Inkomstenbelasting 1914, door te overwegen: “dat zich dus blijkbaar het tweede der hierboven vermelde gevallen voordoet, dat belanghebbende ten tijde van het onderteekenen der accoordverklaring den voorgenomen aanslag wel juist achtte, doch thans van meening is veranderd”, en: “dat hieruit echter in verband met het vorenstaande onmiddellijk volgt, dat belanghebbende zal hebben aannemelijk te maken, de gegrondheid van zijn derde (subsidiare) grief – zooal niet bovendien de gegrondheid van zijn beide eerste grieven, hetgeen evenwel, gelijk hieronder zal blijken, niet van belang is”; aangezien, nu de wet geen accoordverklaring eener navordering kent, en dus wettelijk aan die

verklaring geen gevolgen kunnen worden verbonden, het deswege reeds onjuist voorkomt om aan den belanghebbende den bewijslast van de gegrondheid zijner grieven op te leggen, te meer waar het zelfs uitgesloten lijkt dat tijdens die accoordverklaring aan de later aangevoerde grieven is gedacht;

2° Schending van artikel 16 en artikel 82 voornoemd, door te overwegen: “dat belanghebbende’s raadsman ter zitting, ten betooge dat belanghebbende ten tijde van het onderteekenen der accoordverklaring in werkelijkheid met het opleggen van den voorgenomen aanslag niet accoord ging, heeft aangevoerd: I. dat de Rijksaccountant, die het boekenonderzoek instelde, aan de firmanten zijn tevredenheid te kennen gaf en tevens geruststellende mededeelingen deed betreffende den omvang der navordering: II. dat den firmant B bij de Inspectie der directe belastingen is medegedeeld, dat hij gerust kon teekenen, omdat hij dan nog evengoed in beroep kon gaan: III. dat door den Inspecteur C aan den firmant D is aangeraden te teekenen, daar hij als hij in beroep ging, nog een verhooging van 25% zou krijgen: “en: “dat deze redenen naar het oordeel van den Raad niet gewichtig genoeg zijn om aan te nemen, dat belanghebbende zich in strijd met zijn werkelijke opvatting met den voorgenomen aanslag tot navordering accoord zou hebben verklaard”; aangezien uit niets blijkt dat de belanghebbende door den Inspecteur of den Rijksaccountant omtrent het voor navordering aangenomen winstcijfer der firma is ingelicht; en daartegen wel dat andere redenen dan de door den Raad aangenomene hem tot onderteekening der accoordverklaring hebben bewogen, terwijl in ieder geval uit de ter Inspectie verkregen inlichting, “dat evengoed tegen den navorderingsaanslag in beroep kon worden gekomen”, blijkt dat ook de Inspecteur aan een dergelijke verklaring niet de beteekenis hecht, welke de Raad daaraan toekent, zoodat ook op deze gronden ’s-Raads conclusie, dat belanghebbende zal hebben aannemelijk te maken de gegrondheid van zijn grieven, onjuist

3°. Schending alsboven door te overwegen: „wat de eerste grief betreft, dat belanghebbende wellicht gerechtigd zou zijn geweest inzage der boeken over 1921 te weigeren, doch nu hij dit niet gedaan heeft, niet valt in te zien, dat de Inspecteur van de op deze wijze bekend geworden feiten niet zou mogen gebruik maken om daarop een navorderingsaanslag te gronden”, aangezien aan deze overweging kennelijk de onjuiste stelling ten grondslag ligt, dat de onrechtmatige (d.i. in strijd met het daaromtrent in de artikelen 70 en 74 der wet op de Inkomstenbelasting 1914

bepaalde) wijze, waarop zekere wetenschap verkregen wordt, gedekt wordt door het niet beletten daarvan door den belastingplichtige;

4°. Schending als boven door te overwegen: „dat deze grief reeds daarom ongegrond is, omdat uit niets is gebleken dat zich ten tijde van het opleggen aan belanghebbende van den primitieven aanslag over het belastingjaar 1922/1923 omstandigheden hebben voorgedaan, welke den inspecteur, die dezen aanslag had te regelen, hadden behooren te nopen vooraf overleg te plegen met zijn ambtgenoot C en met name uit niets is gebleken, dat het door belanghebbende aangegeven winstcijfer had behooren te zijn gewantrouwd; ”aangezien reeds uit de omstandigheid, dat de Inspecteur bij het vaststellen van den aanslag van een lid eener firma geen overleg pleegt met den tezelfder plaatse resideerenden Inspecteur, die de aanslagen van een of meer andere leden dier firma heeft te regelen, blijkt dat van eerstgenoemden Inspecteur niet kan worden gezegd, dat hij zoodanige zorgzaamheid bij het controleeren der ingediende aangiften heeft betracht als met het oog op den aard van de aan hem ten behoeve van de aanslagsregeling opgelegde taak mag worden verwacht, te meer niet waar in het aangiftebiljet voor de Inkomstenbelasting van de leden eener firma opgaaf wordt gevraagd van de namen en woonplaatsen hunner medefirmanten en de instructie op de wet op de Inkomstenbelasting 1914 voorschriften inhoudt omtrent het ter plaatse van vestiging eener firma aanteekening houden van het aangegeven en vastgestelde inkomen van elk der firmanten;

5° Schending als boven door te overwegen: “dat het beroep op de vroeger door de belastingadministratie gevolgde praktijk reeds daarom niet opgaat, omdat uit niets is gebleken, dat de Inspecteur bij het opleggen van den primitieven aanslag de kwestie der afschrijvingen heeft onder de oogen gezien, hetgeen ook niet waarschijnlijk is, daar toen geen boekenonderzoek is ingesteld”; aangezien bij een navordering niet de belanghebbende verplicht is aan te toonen dat de Inspecteur, indien hij bij den primitieven aanslag de kwestie der afschrijvingen onder de oogen had gezien, een vroeger door de administratie gevolgde praktijk zou hebben toegepast, maar op den Inspecteur de last drukt van te doen blijken dat, indien hij destijds die afschrijvingen wel had beoordeeld, hij toen reeds tot dezelfde wetstoepassing zou zijn gekomen als die hij bij de navordering heeft gehuldigd; — wordende hierbij opgemerkt, dat de omstandigheid dat de Inspecteur te W (C) de firmaboeken reeds vroeger heeft onderzocht zonder dat eenige aanmerking is

gemaakt en een vermoeden ten nadeele van de administratie oplevert, hetzij ten opzichte van hare standvastigheid met betrekking tot de beoordeeling van afschrijvingen, hetzij wat betreft de bij de aanslagsregeling betrachte zorgzaamheid;

6° Schending van artikel 16 voornoemd door te overwegen: “dat belanghebbende ten aanzien van de hen bij hetzelfde aanslagbiljet ter kennis gebrachte navordering in de Verdedigingsbelasting II nog heeft gemerkt, dat deze in dit stadium der zaak ten onrechte is opgelegd, doch, wat hiervan zij, geen enkel artikel der wet tot heffing der Verdedigingsbelasting II (wet van 18 Augustus 1916, Staatsblad 412) den Raad de bevoegdheid geeft hierover een beslissing te geven”;

Overwegende ten aanzien van het eerste en het tweede middel:

dat wel is waar, in de bestreden uitspraak aan de omstandigheid, dat de belanghebbende de hem door den Inspecteur gedane mededeeling voor accoord heeft geteekend, eenige overwegingen zijn gewijd, doch de Raad zijne beslissingen omtrent de ingebrachte grieven niet daarop heeft doen berusten, doch op geheel andere gronden, waarbij niet in verband met de accoordverklaring van den belanghebbende bewijslevering is gevergd;

dat, waar derhalve de belanghebbende geen enkel belang heeft de eerstbedoelde overweging in cassatie te bestrijden, het eerste en het tweede middel niet tot vernietiging der bestreden uitspraak kunnen leiden;

Overwegende dat het derde middel uitgaat van de stelling, dat de artikelen 70 en 74 der wet op de Inkomstenbelasting, doordien zij het recht geven in verband met den aanslag over een bepaald jaar inzage van boeken te vragen, daarmede tevens zouden verbieden van den inhoud dier aldus verkregen boeken voor den aanslag van eenig ander jaar gebruik te maken;

dat dit is onjuist, daar een verbod als de belanghebbende in die artikelen wil lezen, daaruit niet is af te leiden, en dus ook het op die stelling steunende middel is veroordeeld;

Overwegende dat ook het vierde middel is onaannemelijk;

dat immers de enkele omstandigheid, dat een Inspecteur een aanslag heeft op te leggen aan een deelgenoot in een vennootschap onder firma, aan dien ambtenaar niet zoodanige verplichting oplegt daaromtrent telken jare overleg te plegen met zijn ambtgenoot, die de aanslagen der andere firmanten moet regelen, dat niet naleving daarvan op zich zelf reeds zou opleveren een ambtelijk verzuim, dat navordering uitsluit;

dat door den belanghebbende voor een tegenovergestelde opvatting tevergeefs beroep wordt gedaan op de in het aangiftebiljet voor de Inkomstenbelasting gestelde vragen en op de Instructie tot uitvoering der wet;

dat een en ander strekt om den ambtenaar, die een aanslag van een deelgenoot in een vennootschap onder firma moet opleggen, den weg te openen om, desgewenscht, de gegevens omtrent de medevennooten van den belastingplichtige gemakkelijk te bereiken, niet om hem een verplichting op te leggen zooals de belanghebbende als vaste regel en voor elk geval wil zien aangenomen;

Overwegende dat de belanghebbende bij de toelichting van het vijfde middel zich plaatst op het standpunt, dat de Inspecteur zou moeten aantonen, dat niet verandering van inzicht bij de administratie aanleiding heeft gegeven tot de bestreden navordering;

dat dit standpunt is onjuist;

dat toch de Inspecteur kon volstaan met, gelijk hij in dit geval deed, den navorderingsaanslag te gronden op het nader gebleken en aan den belanghebbende medegedeelde feit, dat bij de winstberekening een hooge afschrijving op onroerend goed is toegepast dan toelaatbaar is en de belanghebbende, die daartegen aanvoert, dat de navordering niet wettig is, omdat de administratie vroeger met de toegepaste en haar bekende wijze van afschrijving genoeg zou hebben genomen, en thans alleen van inzicht op dit punt zou zijn veranderd, om met dit verweer te kunnen slagen, zijn feitelijke stellingen die daarvan den grondslag uitmaken, zal hebben waar te maken;

dat de Raad dus volkomen bevoegd was belanghebbende's verdediging ter zijde te stellen, op grond dat hij die stellingen niet heeft gestaafd;

Overwegende dat ten aanzien van het zesde middel waarin niet nader wordt aangeduid, waarin de beweerde schending van het daarin vermelde artikel 16 zou zijn gelegen, niet meer behoeft te worden gezegd, dan dat de Raad terecht zich onbevoegd heeft geacht van belanghebbende's grief betreffende een aanslag in de Verdedigingsbelasting II kennis te nemen en voor die beslissing geen anderen grond behoefde op te geven, dan dat de bevoegdheid daartoe hem in de ten deze toepasselijke wet niet is verleend;

dat dus geen der middelen tot cassatie kan leiden;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heeren Fentener van Vlissingen, President, Segers, Kusters, Schepel en Van Geleijn Vitringa, Raden, in bijzijn van den Substituut-Griffier Kist, en door den President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van den tweeden Juni 1900 Zes en Twintig.

Kist

Fentener van Vlissingen